

W odniesieniu do naruszenia, które miało miejsce w Niderlandach, skarżące twierdzą, że Komisja błędnie odmówiła im obniżenia grzywny ustalając ją w wysokości 79 750 000 EUR. Po pierwsze skarżące wskazują, że Komisja niewłaściwie zastosowała komunikat w sprawie współpracy z 2002 r. w zakresie, w jakim nie obniżyła grzywny skarżących doceniając fakt, iż przedstawiły one informacje i współpracowały w ramach postępowania administracyjnego. Po drugie skarżące twierdzą, że Komisja naruszyła zasadę uzasadnionych oczekiwań i równego traktowania. Wreszcie skarżące podnoszą, że Komisja nieprawidłowo zastosowała wytyczne w sprawie metody ustalania grzywien nie uwzględniając okoliczności łagodzących na korzyść skarżących a także nie doceniając należycie faktu niezakwestionowania przez nie okoliczności faktycznych.

(¹) Komunikat Komisji dotyczący nienakładania grzywien lub obniżenia ich kwoty w sprawach kartelowych (Dz. U. 2002 C 45, str. 3).
 (²) Dz.U. 1998 C 9, str. 3.

Skarga wniesiona w dniu 7 maja 2007 r. — Lange Uhren przeciwko OHIM (graficzny znak towarowy przedstawiający zegarek)

(Sprawa T-152/07)

(2007/C 155/63)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Lange Uhren GmbH (Glashütte, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat M. Schaeffer)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji wydanej przez Pierwszą Izbę Odwoławczą Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego w dniu 15 lutego 2007 r. w sprawie R 1176/2005-1;
- stwierdzenie, że przepisy art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 40/94 (¹) nie stoją na przeszkodzie publikacji wspólnotowego znaku towarowego nr 2 542 694 dla towarów z klasy 14 („luksusowe zegarki i przyrządy do mierzenia czasu; tarcze do luksusowych zegarków”);
- ewentualnie stwierdzenie, że zgłoszony do rejestracji wspólnotowy znak towarowy nr 2 542 694 — w odniesieniu do towarów z klasy 14 — nabył charakter odróżniający w drodze używania, zgodnie z art. 7 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 40/94;
- obciążenie Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: graficzny znak towarowy przedstawiający zegarek dla towarów z klasy 14 (zgłoszenie nr 2 542 694)

Decyzja eksperta: odrzucenie zgłoszenia

Decyzja Izby Odwoławczej: oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty:

- naruszenie art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 40/94, ponieważ zgłoszony znak towarowy nie jest pozbawiony wymaganego charakteru odróżniającego;
- naruszenie art. 7 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 40/94, jako że w oparciu o błędną analizę prawną stwierdzono, iż zgłoszony znak towarowy nie nabył charakteru odróżniającego w drodze używania.

(¹) Rozporządzenie Rady (WE) nr 40/94 z dnia 20 grudnia 1993 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. L 11, str. 1).

Skarga wniesiona w dniu 8 maja 2007 r. — ThyssenKrupp Liften przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich

(Sprawa T-154/07)

(2007/C 155/64)

Język postępowania: niderlandzki

Strony

Strona skarżąca: ThyssenKrupp Liften (Krimpen aan den IJssel (Niderlandy)) (przedstawiciele: adwokaci Mes O.W. Brouwer i A.C.E. Stoffer)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji w zakresie w jakim dotyczy skarżącej;
- tytułem żądania ewentualnego, obniżenie kwoty grzywny nałożonej na skarżącą;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżąca kwestionuje decyzję Komisji C(2007)512 wersja ostateczna (sprawa COMP/E-1/38.823 — PO/Windy i schody ruchome).

Na poparcie swojej skargi skarżąca podnosi zarzuty podobne do tych podniesionych w sprawie T-144/07 ThyssenKrupp Liften Ascenseurs przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich.

Skarżąca podnosi ponadto, że zwiększając kwotę podstawową grzywny o czynnik odstraszący 100 %, Komisja naruszyła art. 23 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 1/2003⁽¹⁾, wytyczne w sprawie metody ustalania grzywien⁽²⁾ oparte na tym rozporządzeniu, zasadę równości a także zasadę proporcjonalności. Skarżąca twierdzi także, że naruszając wytyczne w sprawie ustalania grzywien i art. 23 ust. 1 rozporządzenia nr 1/2003 Komisja zwiększyła kwotę grzywny o 50 % z tytułu powrotu do naruszenia.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. 81 i 82 traktatu (Dz.U. L 1, str. 1).

⁽²⁾ Komunikat Komisji — Wytyczne w sprawie metody ustalania grzywien nakładanych na mocy art. 15 ust. 2 rozporządzenia nr 17 oraz art. 65 ust. 5 traktatu ustanawiającego Europejską Wspólnotę Węgla i Stali (Dz.U. 1998, C 9, str. 3).

Skarga wniesiona w dniu 7 maja 2007 r. — COFAC przeciwko Komisji

(Sprawa T-158/07)

(2007/C 155/65)

Język postępowania: portugalski

Strony

Strona skarżąca: COFAC (Lizbona, Portugalia) (przedstawiciel: Luis Gomes, advogado)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie na podstawie art. 230 WE nieważności decyzji D(2004) 24253 Komisji z dnia 3 czerwca 2005 r. o zmniejszeniu pomocy finansowej Europejskiego Funduszu Społecznego (ESF) przyznanej skarżącemu decyzją C(87) 0860 z dnia 30 kwietnia 1987 r. (akta nr 870927 P1);

— obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W dniu 1 marca 2007 r. skarżący został powiadomiony o decyzji Komisji o zmniejszeniu o 25 291,75 EUR pomocy finansowej przyznanej decyzją C(87)0860 z dnia 30 kwietnia 1987 r. z uzasadnieniem, że „pojawiły się dowody na nieprawidłowości w przebiegu niektórych akcji szkoleń zawodowych współfinansowanych przez ESF (...) po ustaleniach postępowania

karnych dotyczących zarządzania i szczegółowego wydatkowania przyznanej pomocy (...) oraz po korektach w odniesieniu do kosztów i finansowania dotyczących niniejszej sprawy zgodnie z orzeczeniami sądowymi lub audytem/ponownymi badaniami przeprowadzonymi w stosunku do podmiotów, o których mowa”.

Jednakże portugalskie postępowanie sądowe przeciwko skarżącemu zakończyło się rozstrzygnięciem o przedawnieniu ścigania, z którego nie może w żaden sposób wynikać żadne zmniejszenie.

Skarżący ponadto nigdy nie został powiadomiony przez władze krajowe o przygotowywanych końcowych wnioskach wynikających z audytu lub ponownej oceny, w których nie brał żadnego udziału i nigdy nie był w stanie bronić się przed oskarżeniami o nieprzestrzeganiu struktury kosztów i finansowania w sprawie.

Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Pierwszej Instancji, decyzja Komisja o zmniejszeniu lub cofnięciu pomocy finansowej przyznanej przez ESF może dotyczyć korzystających z tej pomocy w sposób bezpośredni i indywidualny.

Skarżący nigdy nie miał prawdziwej okazji przedstawienia swego punktu widzenia Komisji w odniesieniu do zmniejszenia pomocy, co skutkuje tym, że zaskarżona decyzja Komisji jest dotknięta bezprawnością i musi zatem zostać stwierdzona jej nieważność.

Decyzja została wydana z naruszeniem prawa do obrony, będącego podstawową zasadą prawa wspólnotowego, zgodnie z którym wszyscy adresaci, na których interesy w znacznym stopniu decyzja może negatywnie wpłynąć powinni mieć możliwość skutecznego przedstawienia swego stanowiska w kwestiach, w oparciu o które decyzja została wydana.

Skarga wniesiona w dniu 7 maja 2007 r. — COFAC przeciwko Komisji

(Sprawa T-159/07)

(2007/C 155/66)

Język postępowania: portugalski

Strony

Strona skarżąca: COFAC — Cooperativa de Formação e Animação Cultural, crl (Lizbona, Portugalia) (przedstawiciel: Luís Gomes, advogado)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich